

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 117.

Femte Session.

72de Møde.

Mandagen den 20de Februar.

(Fortf.)

Solberg (fortsat): Forligsmæglingen skal afholdes paa hans Bopæl. Der kan paa saadanne Steder foresælbe Scener, der ere yderst ubehagelige. Naar det følger med en Mand's hele Embede og Stilling, ja, saa maa han tage Alt, hvad der følger dermed; men, naar han tvinges til at paatage sig en saadan Stilling, saa er det dog, forekommer det mig, en meget haard Byrde, man lægger paa ham. Endvidere skal jeg gjøre opmærksom paa, at han er ikke alene pligtig til at mægle Forlig mellem Huusbonde og Tyende, saalænge som de staae i Forbindelse med hinanden, men endogsaa saalænge, de opholde sig i det samme Sogneforstanderskabsdistrict. Altsaa, efterat Baandet fuldkommen er opløst mellem Huusbonden og Tyendet, skal han alligevel stræbe at forlige disse Parters Mellembørende, som nu ikke staae længere i Forbindelse med hinanden. Men det er dog forunderligt, at der skal være en Forligelsescommissiøn af den Beskaffenhed som denne, mellem Personer, som ikke staae i Forbindelse til hinanden, medens der er saa mange andre Sager, der kunne give Anledning til Tvistigheder i Communerne, hvor der ikke er saadanne Forligsmæglere, og som dog ere af langt større Bigtighed at faae forligte end disse. Jeg skal hermed standse for Diebliffet.

Jusitsministeren: Jeg kan ikke anbefale det foreliggende Vndringsforslag. Det forekommer mig, at det ikke paa nogen Maade gaaer an at lade det være afhængigt af et Sogneforstanderskabs Beslutning, hvilken Rettergang der skal være den gjældende i visse

Sager. Rettergangsreglerne maae anordnes ved Lov, og ved Lov maa det afgjøres, hvor Rettergang skal finde Sted, og hvorfor. Det er vel saa, at locale Forhold kunne medføre, at en Rettergangsmaade, som paa eet Sted er hensigtsmæssig, ikke er hensigtsmæssig paa et andet Sted, og man seer ogsaa af Udkastet, saaledes som det nu er vedtaget, at der ikke af Udvalget er foreslaaet en saadan Forligsmægling i Kjøbstæderne, da de Grunde, hvorpaa hele Forslaget derom er bygget, ikke der finde Sted. Men nu i Loven at ville skjelne imellem forskellige Steder paa Landet, eller at lade det være afhængigt af en Beslutning af en communal Autoritet, om der paa nogle Steder skal finde saadan Forligsmægling Sted eller ikke, kan ikke gaae an. Det kunde ogsaa lettelig give Anledning til Forviklinger, naar Tyendet bevæger sig fra eet District til et andet, og ikke veed og ikke kan læse sig til, hvilken Rettergang der paa dette Sted skal være den gjældende. Det kan allerede have megen Betænkelighed, at man indrømmer de communale Autoriteter Myndighed til at udnævne disse Forligsmæglere; men Betænkeligheden vilde være, naar det skulde berøve paa dem, om overhovedet denne Rettergangsmaade skal indføres eller ikke. De Grunde, som ere anførte til Fordeel for Vndringsforslaget, ere for en stor Deel af den Beskaffenhed, at de tale imod det hele Tilslæg. Jeg har baade ved første og anden Behandling udtalt, at jeg var tvivlsraadig om, hvorvidt hele Indretningen var gavnlig eller ikke, og jeg nævnte ved anden Behandling, at jeg vilde ansee det for rigtigst, om man nu foreløbigt lod hele Tilslæget falde. Men herom er der jo ikke Spørgsmaal nu ved tredje Behandling. Her er kun Tale om, hvorvidt Vndringsforslaget skal antages eller ikke, og det